

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

24/1/2017

עמ"ש 1971-12-16 פלוני נ' פלונית

תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

לפני כב' השופט ישעיהו שנלר, סגן נשיא

המבקש: פלוני
ע"י ב"כ עו"ד איתן ארז

נגד

המשיבה: פלונית
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן קניר

מיני-רציו:

* משבחר המבקש להגיש בקשתו לסילוק תביעה כספית על הסף, לא ניתן להגיש את אותה בקשה במסגרת הליכים נפרדים, מה גם שעיכוב דיון בתיק שונה מהתיק מושא הערעור אינו קשור לבקשה לעיכוב ביצוע.

* דיון אזרחי – עיכוב ביצוע – של פסק-דין

בקשה לעיכוב ביצוע (חלקי) של פסק-דין שניתן בבית המשפט לענייני משפחה בתובענה רכושית שהגישה המשיבה נגד המבקש ושל תובענה כספית חדשה שהגישה המשיבה מכוח פסק הדין.

בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה ופסק:

למעשה, עתירת המבקש כי ערכאת הערעור תורה על עיכוב הדיון בתיק שונה ונפרד מהתיק מושא הערעור, בטענות כעין "הליך תלוי ועומד". הליך שכזה אינו קשור לבקשה לעיכוב ביצוע, הואיל שניתן היה להגיש התביעה גם ללא הערת בימ"ש קמא, כאשר יכול ולאחר הגשתה המותב אשר דן בתביעה החדשה, יזקק לשאלה של מעשה בית דין. מעת שבחר המבקש להגיש בקשתו לסילוק התביעה הכספית על הסף בבימ"ש קמא, במסגרת אותה תביעה ומאותם נימוקים הנטענים עתה, לא ניתן להגיש את אותה בקשה במסגרת ההליכים הנפרדים, וככל שחפץ היה המבקש להשיג על החלטת בימ"ש קמא אשר דחה את הבקשה לסילוק על הסף, היה עליו להשיג על החלטה זו ולא להגיש בקשה נפרדת. ההחלטה שניתנה מהווה לכאורה, כעין מעשה בית דין, לשאלה שמעלה המבקש במסגרת עיכוב הביצוע.

החלטה

1. בפניי בקשה שכותרתה **בקשה דחופה לעיכוב ביצוע (חלקי) של פסק-דין שניתן ביום 10.10.16 בבית המשפט לענייני משפחה בתל אביב, בתובענה רכושית שהגישה המשיבה נגד המבקש "...ובתוך כך לעכב את ההליכים בתלה" מ 32951-11-16 – היא התובענה הכספית החדשה שהוגשה ע"י המשיבה מכוח פסק הדין (להלן: "התובענה הכספית")**.
 עוד צוין כי קיימת דחיפות להכריע בבקשה הואיל ובית המשפט קמא קבע מועד קרוב להוכחות, בתביעה הכספית.

2. בתמצית, מדובר בסכסוך בין בני זוג אשר במסגרתו הוגשו הליכים רבים ובכלל האמור תביעה רכושית שהגישה המשיבה כנגד המבקש.
 בפסק הדין, בפרק **תביעת האישה בעניין הרכוש שאינו מוחרג מכח הסכם הממון**, נקבע בסעיף 55 כי תביעתה של האישה בנושא זה, לא הייתה בהירה דיה וכשבעתירותיה עתרה למתן פסק דין הצהרתי המצהיר על זכויותיה ברכוש המשותף, שאינו מוחרג מכוח הסכם הממון שנכרת בין הצדדים. עוד נקבע בסעיף 56 לפסק הדין, כי בית המשפט לא מצא בכתב התביעה וגם לא במסגרת ההליך, ראיות לזכויות נוספות המוחרגות מהוראות הסכם הממון, שעל בית המשפט לפסוק לאישה את חלקה בהן.

בהמשך, בסעיף 57, נדרש בית המשפט לכך שהצדדים דנו ארוכות בעצם זכאותה או אי זכאותה של האישה לכספים שבחשבון המשותף **"אולם ראיות – בין לזכויות אחרות שאינן רשומות ע"ש הצדדים במשותף ובין שרשומות ע"ש האיש בלבד והן מוחרגות מההסכם – לא הובאו"**.
 עוד יש להפנות להמשך הדברים בסעיף 58 לפסק הדין, בו ציין בית המשפט כי אמנם האישה עתרה בסיכומיה לחייב את האיש לשלם לה 7.5 מיליון ₪, חלקה בכספים שבחשבון המשותף, אולם עניין זה לא נתבע, מה גם שנשמעו טענות הדדיות למשיכות כספים מהחשבון המשותף **"...ולכן כל צד הסבור כי משנהו נטל שלא כדין כספים מהחשבון המשותף, יתכבד ויגיש תביעה כספית מתאימה"**.

מכאן לקביעת בית משפט בסעיף 59 לפסק הדין, קביעה אשר היא מושא בקשה זו, וכדלקמן:
"אשר על כן, תביעתה של האשה, בנוסחה זה, נדחית. למען הסר ספק, אין בדחיית התביעה כדי ליצור מעשה בית דין ביחס לכל תביעה כספית אחרת שתוגש, ככל שתוגש, כאמור לעיל".
 לבסוף נפנה לקביעת בית משפט קמא בחלק האופרטיבי של פסק הדין בסעיף 103, לפיה **תביעת האשה לקבלת רכוש – נדחית**.

3. הנה כי כן, בהתאם לפסק הדין, מחד גיסא נדחתה התביעה לפסק דין הצהרתי שהגישה המשיבה, אולם מאידך גיסא קבע בית המשפט קמא בפסק דינו מיום 10.10.16 כי כל אחד מהצדדים רשאי להגיש תביעה כספית.

טיעוני המבקש:

4. ביום 1.12.16 הגיש המבקש ערעור על פסק הדין, לרבות השגה על אותה רשות שניתנה למשיבה להגשת התביעה הכספית, הנוספת לשיטת המבקש, וזאת במקום התביעה ההצהרית/רכושית שנדחתה.

עם זאת, לא עתר המבקש בבקשה לעיכוב ביצוע עם הגשת הודעת הערעור או בסמוך לכך, אלא רק ביום **26.12.16**. כך גם ציין בבקשתו כי הוא עותר "**...לעיכוב בירור התובענה הכספית וזאת עד מתן הכרעה סופית בערעור דנן**" (סעיף 2 לבקשה).

כך גם נטען כי ניהולה של התביעה הכספית החדשה והזהה לחלוטין לקודמתה, בה בעת שערכאת הערעור אמורה להכריע בהשגה על הרשות שניתנה, תגרום לנזקים כספיים והוצאות מיותרות לצדדים וכך גם להכרעות סותרות.

בפרק העובדות תאר המבקש את הקשור לבני הזוג ולילדיהם, וכך גם אודות הגשת התביעה הרכושית תוך הפניה לאשר הובא לעיל מפסק הדין.

משכך, טען המבקש כי אין ברשות השגויה שניתנה על ידי בית משפט קמא להגשת התביעה הכספית, לרוקן מתוכן את ההלכות בעניין השתק פלוגתא והשתק עילה, ובמיוחד לאחר שבית המשפט קבע בפסק הדין כי המשיבה לא הביאה ראיות להוכחת זכויותיה ועל אחת כמה וכמה שלא ניתן לאפשר הגשת תובענה שניה בגין אותה עילה בדיוק.

בתיאור הפן העובדתי, הפנה המבקש לכך שהמשיבה מיד לאחר פסק הדין, ביום **13.10.16**, הגישה בקשה מלאכותית לישוב סכסוך וביום **16.11.16** הגישה את התובענה הכספית החדשה, תוך העתקת האמור בסיכומיה כפי שהוגשו במסגרת ההליך הראשון.

5. מכאן עבר המבקש לבחינת הנדרש בבקשה לעיכוב ביצוע.

בכל הקשור לסיכויי הערעור, נטען כי התקיימו דיונים רבים ונשמעו עדים רבים, וכך גם הוגשו סיכומים ארוכים באותה סוגיה מושא התביעה הכספית החדשה, כאשר בסופו של יום קבע בית המשפט קמא כי לא הובאו ראיות לזכויות שהוחרגו מהסכם הממון, וכי קביעות אלו הינן בבחינת **השתק פלוגתא** אשר חוסמות את דרכה מלטעון זאת בשנית, זאת במסגרת התביעה הכספית החדשה.

עוד הפנה המערער לניסוחה של התביעה הרכושית כפי שהוגשה בזמנו וכך גם התביעה הכספית החדשה, כאשר ההבדל לשיטתו בעניין הסעדים. בתביעה הרכושית עתרה המשיבה לסעד הצהרתי, כחיסכון בתשלום אגרה, ועתה בתביעה הכספית החדשה הסעד הינו כספי, ועל כן חלה דוקטרינת "השתק עילה" ולכל הפחות השתק פלוגתא, כך המבקש.

6. עוד הפנה המבקש לפסיקה שעוסקת בכגון דא, כאשר "לפתע" בסעיף 29 מוצאים אנו "**...בנוסף לכך, במסגרת התגובה שהגישה המשיבה לבקשה לדחייה על הסף, בקשה שהגיש המבקש לבית המשפט קמא, נטען על ידי המשיבה כדלקמן...**", וכשהאמור מובא כהוכחה שגם לשיטת המשיבה מדובר למעשה באותה תביעה.

רק בהמשך הדברים, בסעיף 30, וכפי שצוין "**למען הסדר הטוב...**" ציין המבקש כי בקשתו לדחיית התובענה הכספית על הסף, נדחתה ביום **20.12.16** ולכן הוגשה הבקשה לעיכוב ביצוע רק במועד שהוגשה, כאשר הדיון להוכחות קבוע ליום **22.2.17**, והכרעה בתביעה הכספית עלולה לסכל את הדיון בערעור על קביעות בית משפט קמא שאישר הגשת תובענה זהה פעם נוספת.

לטענתו סיכויי ההצלחה של התביעה שהוגשה אינה סוגה בשושנים, מעת שלפי הדין הצרפתי החל, לא ניתן בעת פירוד לתבוע כספים שצד אחד משך.

כך נדרש המבקש גם לשיקולי יעילות, כלשונו, וכעין "סיכון כפול" בניהול הליך כפול תוך הצורך להביא את אותן ראיות. בנסיבות, היה על המשיבה להגיש ערעור אף היא על פסק הדין, ומעת שהתביעה נדחתה, לא ניתן לאשר הגשתה מחדש ומדובר ב"יצור כלאיים".

7. לאור כל האמור עתירת המבקש בסופה של בקשתו "לעכב את ההליכים בבית המשפט קמא בתביעה הכספית עד להכרעה בערעור..." דבר שאף יצמצם את הוצאותיה שלה. ושוב, וכפי שצוין לעיל, בסעיף 42 לבקשה (מתוך 45 סעיפים) ציין המבקש "בטרם נעשתה פניה לבית משפט נכבד זה הוגשה בקשה לדחייה על הסף של התובענה וזאת בשל קיומו של השתק עילה והשתק פלוגתא, אולם בקשתו של המבקש נדחתה".

טיעוני המשיבה

8. בפתיחת תגובתה עתרה המשיבה לדחיית הבקשה לאור השיהוי הניכר, כך גם שמדובר במעשה עשוי ובעיקר לאור הימנעות המבקש מצירוף החלטת כב' ביהמ"ש קמא מיום 20.12.16 (ההדגשה במקור) תוך חיוב המבקש בהוצאות.

לטענת המשיבה, המבקש "ניזכר" להגיש בקשתו רק לאחר שהוגשה כבר התביעה הכספית, כאשר המשיבה פעלה בהתאם לפסק הדין, וכאמור ביום 14.11.16 לאחר סיום ההליך מכוח החוק להסדר התדיינויות (הוראת שעה) תשע"ה-2014, הגישה את התביעה הכספית החדשה, ומשכך ולאחר שנקבעו מועדים לדיון בה, הגשת הבקשה במועד שהוגשה הינה בגדר שיהוי ניכר ובבחינת מעשה עשוי, כאשר המבקש לא טרח להגיש את הבקשה בד בבד עם הגשת הערעור, ודי בכך לדחות את בקשתו.

עוד נטען כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב רבתי, כאשר המבקש גילה טפח והסתיר טפחיים תוך הסתרת החלטת בית המשפט קמא מיום 20.12.16, אשר ניתנה במסגרת התביעה החדשה ואשר רוקנה מכל תוכן, כך המשיבה, את הבקשה דהיום. כך כלשונה, המבקש "משייט" בין שתי הערכאות במטרה לקבל הכרעות סותרות.

9. מכאן עברה המשיבה לתאר את ההליך שנוהל בפני בית משפט קמא, כאשר המבקש הגיש ביום 24.11.16 בקשה לדחיית התובענה החדשה על הסף בגין אותן טענות של השתק פלוגתא, השתק עילה, העדר עילה, עילות זהות ושימוש לרעה בהליכי משפט, וכשביום 20.12.16 נדחתה הבקשה על כל חלקיה, החלטה שצורפה על ידי המשיבה ואשר לטענתה במכוון לא צורפה לבקשה. הנה כי כן, הבקשה הינה באופן מעשי עיכוב ביצועה של החלטה שניתנה בתיק שונה, דבר שכמובן לא ניתן.

הדרך היחידה שעמדה בפני המבקש, הגשת בקשת רשות ערעור על החלטה ולא בנתיב בו בחר.

10. למעלה מהנדרש ובהתייחס לבקשה לגופה, נטען כי בית משפט קמא לא הכריע בנושא החשבון המשותף לגופם של דברים, תוך הוספת אותן קביעות שפורטו לעיל כאשר במסגרת החלטה, קבע בית משפט קמא כי במסגרת פסק הדין מושא הערעור דנו, לא ניתנה על ידו כל הכרעה פוזיטיבית בהתייחס לחשבון המשותף, תוך שהמשיבה הפנתה ואף צרפה את החלטה של

כב' הרשמת, שניתנה לאחר פסק הדין, בנושא העיקולים ובהתאם לה נוכח אשר נקבע בפסק הדין אין הוא מונע מהמשיבה (המבקשת שם) להגיש את תביעתה.

במצב עובדתי בו לא הוכרעה התביעה לגופה, אין לחסום את דרכה לקבל את יומה בבית המשפט. גם אשר נטען על ידי המבקש בכל הקשור למאזן הנוחות, אין בו מאומה ומעת שמדובר במבקש שהינו עשיר כקורח, אשר מרוויח בהתאם לפסק הדין כמיליון ₪ נטו לחודש וכך גם מחזיק ברכוש בשווי של מאות מיליוני שקלים.

מכל מקום החריג הינו עיכוב הביצוע, ומשכך יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

דיון והכרעה

11. טרם שנידרש לטענות הצדדים לגופם של דברים, אין להתעלם מדרך התנהלותו של המבקש, בבקשה דנן.

בצדק טוענת המשיבה כי המבקש ניסה לגלות טפח ולכסות טפחיים, בכל הקשור להליכים שנקטו על ידו בבית המשפט, במסגרת התביעה הכספית שהוגשה על ידי המשיבה.

יתר על כן, נראה שיש ממש גם בטענה שלא בכדי נמנע המבקש מלצרף הן את הבקשה שהגיש לדחייה על הסף במסגרת אותו הליך והן ובמיוחד, את ההחלטה על נימוקיה, כאשר נימוקים אלו מתייחסים "ברחל בתך הקטנה" לחלק מהנטען על ידי המבקש בבקשה דנן.

לכל האמור יש להפנות לאשר פורט לעיל, כי במסגרת הבקשה מצא לנכון המבקש להתייחס להליך בתיק האחר "בין השיטין" ובאופן מובלע.

אין צורך להכביר מילים אודות תום הלב הנדרש במסגרת ההליך המשפטי ודומה כי התנהלות המבקש מעוררת תהיות, אם לא למעלה מכך.

12. בנוסף, למעשה לא מדובר בבקשה לעיכוב ביצוע אלא יותר בבקשה ליתן סעד זמני, הגם

שלא במסגרת הליך הערעור או בהקשר לפסק הדין מושא הערעור, אלא בהתייחס לדיון בתיק אחר. אכן, בית המשפט קמא התיר למשיבה להגיש את אותה תביעה כספית וזאת כלשונו של בית המשפט "למען הסר ספק..." (סעיף 59 לפסק הדין), לאור אשר קבע כי התביעה בניסוחה כפי שהוגשה, נדחית.

אולם, גם אם בית משפט קמא לא היה קובע שכזאת, לכאורה לא הייתה מניעה למשיבה להגיש את התביעה הכספית, ואזי היה נדרש בית המשפט לבחון האם קיימת מניעות להגשתה או שמא אין הדברים כן.

כך, יכול ומדובר בכעין היתר לפיצול סעדים, גם אם התובענה לפסק דין הצהרתי נדחתה, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר. בנוסף, היה מקום לבחון אם אכן קביעותיו של בית משפט קמא וההליך כפי שנוהל בפניו עולים כדי השתק עילה על כל המשתמע מכך.

ודוק, יש להפריד בין השאלה של השתק עילה לשאלת השתק פלוגתא.

13. ומכאן לאשר עתר לו המבקש.

למעשה, עתירת המבקש כי ערכאת הערעור תורה על עיכוב הדיון בתיק אחר שונה ונפרד מהתיק מושא הערעור וזאת בטענות כעין "הליך תלוי ועומד" ומכאן אותן טענות שטען להן המבקש.

הליך שכזה אינו קשור לבקשה לעיכוב ביצוע, הואיל והתביעה הוגשה כתביעה אשר כאמור ניתן היה להגישה באופן מעשי גם ללא אותה הערה של בית משפט קמא, כאשר יכול ולאחר הגשתה המותב

אשר דן בתביעה החדשה, יזקק לשאלה של מעשה בית דין, בין בגדר השתק עילה ובין בגדר השתק פלוגתא.

ואם נצרכים אנו לתנא דמסייע לגישה זו, הרי נמצא חיזוק לכך בהתנהלות המבקש עצמו. אם אכן לשיטת המבקש, אשר קבע בית המשפט קמא מהווה הכרעה סופית (כל עוד לא שונתה על ידי ערכאת הערעור) בשאלות האמורות, הכיצד פנה ואף בפני אותו מותב, בעתירה לדחיית התביעה החדשה על הסף בגין אותם טעמים ממש. אין זאת אלא שסבר שגם לאחר קביעת בית משפט קמא, לא נחסמה דרכו להידרש לשאלות האמורות.

בלשון אחרת, במקביל להגשת הערעור ובכלל זאת הטענה וההשגה אודות אותה תוספת של בית משפט לעניין הגשת התביעה הנוספת, הגיש המבקש את הבקשה לדחייה על הסף, לבית משפט קמא. והנה בית משפט קמא התייחס לשתי הסוגיות, תוך שהוא דוחה את אשר נטען על ידי המבקש. משכך, ודווקא לאור טיעוניו של המבקש במסגרת בקשתו לדחייה על הסף וכך גם לאור ההחלטה שניתנה בה, ההחלטה מהווה לכאורה, כעין מעשה בית דין, לשאלה שמעלה המבקש במסגרת עיכוב הביצוע – וזאת לשיטתו הוא.

14. לא למותר להפנות לתוכנה של אותה החלטה אשר ניתנה במסגרת התביעה הכספית. בהחלטה סוקר בית המשפט קמא את טענות הצדדים, כאשר טענות המבקש זהות בעיקרן לטענות שנטענות עתה במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע. כך גם יש להפנות לאשר קבע בית המשפט קמא במסגרת אותה החלטה, ותוך התייחסות לטענת המבקש כי יש לדחות את התביעה על הסף מחמת השתק פלוגתא ו/או השתק עילה, כי אכן כל אימת שבית המשפט מכריע במחלוקת באופן פוזיטיבי, הרי שאותו צד לא יוכל לטעון את אותה טענה בדיוק בהליך נוסף, וכי במקרה דנן מצב הדברים שונה בתכלית. עוד ציין בית המשפט כי הדברים מקבלים משנה תוקף לאור אשר הורה בית המשפט בסעי' 58-59 לפסק הדין כפי שהובאו לעיל.

15. הנה כי כן, מעת שבחר המבקש להגיש בקשתו לסילוק התביעה הכספית על הסף בבית המשפט קמא, במסגרת אותה תביעה, ולמעשה מאותם נימוקים אשר נטענים עתה, צודקת המשיבה בטענתה כי לא ניתן להגיש את אותה בקשה במסגרת ההליכים הנפרדים, וככל שחפץ היה המבקש להשיג על החלטת בית המשפט קמא אשר דחה את הבקשה לסילוק על הסף, היה עליו להשיג על החלטה זו ולא להגיש בקשה נפרדת. גם בהתייחס לשאלת מאזן הנוחות, טענה שנטענה כאמור על ידי המבקש בהליך דנן, נדרש לה בית המשפט קמא אשר קובע כי גם אם בקיומו של ההליך יש כדי להשית על הצדדים הוצאות, אין בכך נימוק להורות על סילוק התביעה על הסף ובמיוחד במסגרת המקרה שלפניו וכי ככל שיעלה הצורך לכך ידרש בית המשפט לשאלה זו במסגרת התוצאה הסופית. בלשון אחרת, בית המשפט קמא נתן מענה גם בשאלת ההוצאות.

16. למעלה מהנצרך נציין כי כפי שפורט לעיל, גם אם לא היה מציין בית המשפט קמא את אשר ציין "למען הסר ספק", וגם אם לא היה נדרש לאפשרות להגשת תביעה נוספת, עדיין היה מקום לבחון שמא מדובר בהיתר לפיצול סעדים, וראו בע"א [5233/08 רייניץ נ' מכבי שרותי בריאות](#)

[פורסם בנבו] (9.2.10) וכך גם בנסיבות שהתובענה לפסק דין הצהרתי נדחתה ואזי יש לבחון אם יש מקום להיתר לפיצול סעדים [ע"א 3790/02 אשורי נ' אביזאדה פ"ד נו" (4) 337].
לאמור יש להוסיף כי טענת "הזהות" שבין התביעות, אינה מתייחסת לזהות נטענת בין התובענה כפי שהוגשה לבית משפט קמא, אלא לאשר עתרה לו המשיבה במסגרת סיכומיה.

17. כל אשר פורט עד כה הינו לצרכי הבקשה דן ומבלי שיש בכך לקבוע מסמרות לגופה של הטענה וההשגה על אשר נקבע בפסק הדין כולל ביחס למושא הבקשה דן.
כאמור, לא מדובר למעשה בעיכוב ביצוע אלא בסעד זמני בערעור, אולם אף זאת לא ביחס לקשור להליך שבמסגרתו הוגש הערעור אלא להליך האחר על כל המשתמע מכך.
גם מבחינת מאזן הנוחות ובמיוחד לאור אשר נטען וכפי שאף קבע בית משפט קמא, אין בו להצדיק את המבוקש עתה.
לבסוף, לא היה מקום מלכתחילה לפנות בבקשות זהות.

18. לאור כל האמור הבקשה נדחית.
המבקש ישלם למשיבה שכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪ בגין בקשה זו.

ניתנה היום, כ"ו בטבת, 24 ינואר 2017.

חתימה

ישעיהו שנלר 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)